

Kršćanstvo shvaćeno kao ljubav i opraštanje, tako ga bar ja shvaćam, znači odgovornost prema čovjeku kao takvom. To nije odgovornost prema nekom određenom čovjeku već je to odgovornost kao smisao samoga sebe i, mišljenja sam, samo tim putem možemo pronaći sebe.

Ako ispravno tumačim Bibliju, mogu utvrditi da je Bog svog Sina jedinca poklonio čovječanstvu jer se Isus Krist rodio kao čovjek da bi, svjedočeći Boga, pomogao čovjeku. Njegov i danas aktualan socijalni nauk zadivljuje, iako je tome prošlo dvije tisuće godina. Vjerojatno su danas njegove propovjedi ljubavi čovjeka prema čovjeku od odlučnog značaja za budućnost čovječanstva. Čovjek nije "nađen" i Bog žrtvuje svoga Sina jedinca kako bi otkupio grijeha svijeta. Kajanje otad postaje jedini put u carstvo nebesko. Izneseno jasno pokazuje da čovjek može tražiti i naći smisao ako pogleda u "sebe" i ako otkrije što mu je činiti prema drugim ljudima i tako potvrđivati sebe. Tako slikovito Isus Krist na križu poziva odmetnike da se pokaju te će zajedno s Njim na nebo Bogu Ocu. Jedan se pokajao, a drugi nije. Dilema nevjernih ljudi, izgubljenih od sebe, je ostala netaknuta. Neće se valjda dogoditi da je Krist uzalud raspet? Nećemo valjda postati stanovnici i baštinici Danteovog devetog kruga. Nemamo pravo na izdaju ideje jer bi to bila izdaja svakog ponaosob i svih zajedno.

Stoga te male i velike tranzicijske genijalnosti, koje srljaju u bogatstvo per se, znače razočaranje za građane koji su individualnost i demokraciju izabrali nakon "socijalističkog" puta. Nakon pada Berlinskog zida ništa u ovoj jadoj i umornoj staroj Europi nije jednako kao što je prije bilo. Umjesto kapitalizma temeljenog na privatnom i državnom vlasništvu s jedne strane i državnog kapitalizma kojeg je politička elita nazivala socijalizmom s druge strane, na trećoj strani imamo samo kapitalizam temeljen na privatnom vlasništvu.